



## บทที่ 1

### มุงหน้าสู่แดนใต้

"ยะฮู้! ชิโระ เจ้าคูลี ลีของน้ำทะเลเหมือนลีดวงตาของอลันเปียบเลย!"

ลูเซี่ยเอามือยันกราบเรือแล้วยื่นตัวออกนอกเรือเกือบครึ่งร่าง เตี้ยวก็น้อมตัวลงไปตะโกนโหวกเหวกแข่งกับคลื่นที่ถาโถมอยู่เบื้องล่าง เรื่องที่เขาชอบทำมากที่สุดก็คือเขวี้ยงของที่สามารทหยิบฉวยได้ใกล้มือลงทะเล แล้วมองของสิ่งนั้นถูกเกลียวคลื่นกลืนหายไป

คำว่า 'โอหัง' ถูกบัญญัติขึ้นเพื่อลูเซี่ยโดยแท้!

ตอนที่พวกเขากลับไปหาแดน และเมื่อเจอหน้าแดนแล้วแววตาของลูเซี่ยไม่สะท้อนแววแห่งความละอายใจเลยแม้แต่นิดเดียว ในความเป็นจริงลูเซี่ยจะรู้สึกละอายใจหรือไม่ยังคงต้องดูกันต่อไป ไม่เพียงเท่านั้น เขายังซีไปที่อลันอย่างสบายใจพร้อมแนะนำ

'นี่คืออลัน เจ้ารู้จักใช่ไหม เอลฟ์ตนั่นไง!'

'ลูเซี่ย เจ้า...' ชิโรชายะแทบอยากมุดแผ่นดินหนี มีใครที่โหนงโมยสินค้าที่คนอื่นมีหน้าที่คุ้มกันไป แล้วยังเอาสินค้านั้นกลับมาแนะนำให้รู้จักแบบหน้าด้านๆ อีก

'โหนงๆ เบนเซสก็บอกว่าแดนรู้เรื่องแล้ว ไม่เห็นเป็นไรเลย' ลูเซี่ยบอก

หน้าตาเฉย 'บอกเขาไว้แต่เนิ่นๆ รอถึงเวลาออกเรือเมื่อไหร่ก็ให้อลันกลับมาเป็นอลันผมทองได้แล้ว ข้าไม่อยากมองผมสีด่าทะมะสีนไม่ชวนพิศวาสไปตลอดหรอกนะ!'

'พวกเจ้าเจอเบนเซสั่นเหรอ' แดนชะงักแล้วหันไปถามซิโรซาเย 'เขาไม่ได้ทำอะไรเจ้าใช่ไหม'

ลูเซียยกคอกกระทุ้งอลันที่ยืนอยู่ข้างๆ เบาๆ พร้อมพูดจาเห็นใจแถมแดน 'เจ้าดูสิ! เขาหวังแต่ซิโรสะคนเดียวเท่านั้น ข้าว่าเราสองคนไม่เห็นจำเป็นต้องตามไปด้วยเลย ดีไม่ดีตามไปแล้วอาจถูกคนอื่นรังเกียจเสียคนันท์เอาก็ได้'

ซิโรซาเยถลึงตาจ้องลูเซียอย่างขุ่นเคือง แต่น่าเสียดายที่หนังหน้าของลูเซียหนาชนิดที่แม้กระทั่งดาบที่แหลมคมที่สุดก็ยังฟันแทงไม่เข้า แล้วนับประสาอะไรกับแค่ถลึงตาหน่อยเดียว

ซิโรซาเยสุดลมหายใจลึกลหลายเฮือก ก่อนจะกล่าวอย่างจริงจัง

'แดน ขอโทษด้วยจริงๆ เราช่วยอลันออกมาจนสร้างปัญหาไว้ให้ท่านมากมาย...'

แดนส่ายหน้า 'ไม่เป็นไร ข้ารู้จักนิสัยเจ้าดี เพียงแต่เบนเซสรู้ด้วยหรือเปล่าว่าพวกเจ้าเป็นคนชิงตัวเอลฟ์มา ถ้าเป็นอย่างนั้นก็เสียปัญหาแล้วละ'

ซิโรซาเยพยักหน้า 'เขารู้เรื่องแล้ว ทั้งยังบอกให้พวกเราไปแดนใต้กับท่านด้วย คว้าพอจะช่วยอะไรท่านได้บ้างไหม'

'จั้นเหรอ เบนเซสตั้งใจให้พวกเราช่วยจริงๆ ไม่ได้จะให้ซิโรสะช่วยคนเดียวหรอกเหรอ' ลูเซียถามอลันด้วยความประหลาดใจสุดขีด ส่วนอลันชี้แจงแม้แต่จะส่งค้อนตอบเขาด้วยซ้ำ

'เขาให้พวกเจ้ามาช่วยงานข้าเหรอ' แดนขมวดคิ้วมุ่น เขาเดาไม่ออกเลยว่าเบนเซสมีจุดประสงค์อะไรกันแน่

'อืม... จริงสิ เขาฝากบัตรอวยพรไว้กับเราใบหนึ่ง บอกให้พวกเรามอบให้ท่าน' ซิโรซาเยล้วงมือเข้าไปหาในกระเป๋าสัมภาระ

'เกี่ยวอะไรกับพวกเราด้วยเนี่ย! เบนเซสระบุมาให้ซิโรสะมอบให้แดนด้วยตัวเองแท้ๆ' ลูเซียยืนย้าอยู่ข้างๆ

หลังจากหาบัตรรอยพรวันเกิดสีดำใบนั้นเจอแล้ว ชิโรชายะยังไม่ลืมส่งสายตาอำมหิตให้ลูเซียวบหนึ่ง ตอนที่ส่งบัตรรอยพรให้แดน เขาก็เกิดลั่นเลชั่วขณะ ในที่สุดเสียงคำหึงจากมโนธรรมก็ทำให้เขาไม่ลืมเอ่ยปากอวยพรอีกฝ่าย

'แดน ลูซันต์วันเกิด'

แดนชะงัก เห็นได้ชัดว่าเขานึกไม่ถึงว่าชิโรชายะจะรู้เรื่องวันเกิดของเขา หลังจากรับบัตรรอยพรมาแล้วแดนก็มองเห็นตราสัญลักษณ์อันคุ้นตาซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่เบนเชสใช้เป็นประจำ พอคิดดูแล้วเขาก็รู้ทันทีว่าเป็นฝีมือของเบนเชสแน่นอน

แดนรับบัตรรอยพรมาพร้อมบอกชิโรชายะ

'ไม่ว่าเบนเชสจะให้เจ้าทำอะไรก็ไม่ต้องสนใจ แค่รับปากเขาก็พอ แล้วข้าจะช่วยกลบเกลื่อนให้เอง'

เมื่อได้ยินที่แดนบอก ความรู้สึกผิดก็ถาโถมเข้าจู่โจมหัวใจของชิโรชายะทันที ถึงแม้แดนจะพูดแบบนี้ก็ตาม แต่เขาทำเรื่องแบบนี้ไม่ลงแน่

แดนตั้งหน้าตั้งตาอ่านข้อความที่อยู่ในบัตรรอยพรด้วยสีหน้าเคร่งเครียด 'ลูเซียว!' ชิโรชายะตะโกนเรียกเสียงเข้ม

เป็นเพราะลูเซียวแอบเดินลับๆ ล่อๆ ไปอยู่ใกล้แดน พร้อมทำที่เป็นมองเห็นนี่ แต่หางตากลับพยายามหลบดูข้อความที่เขียนอยู่ในบัตรรอยพรสุดชีวิต

ลูเซียวอยากรู้มาตลอดว่าข้อความที่อยู่ในบัตรรอยพรคืออะไร และเพราะอย่างนี้เขาจึงพยายามล้วงสมองชิโรชายะที่เป็นคนเก็บบัตรรอยพรมาตลอดทาง โดยการหาเหตุผลล้านแปดมาอ้าง ประมาทว่าในนั้นอาจมีข้อความที่เป็นภัยกับพวกเขาทั้งสามก็ได้ ดีไม่ดีในบัตรรอยพรอาจจะเขียนว่า 'สามคนนี่ก็คือคนร้าย' อะไรทำนองนั้น ลูเซียวจึงสรรหาสารพัดวิธีในการยุยงให้ชิโรชายะยอมให้เขาดูข้อความในบัตรรอยพร

น่าเสียดาย ด้วยนิสัยเถรตรงของชิโรชายะ ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางแอบดูของส่วนตัวของคนอื่นแน่นอน มิหนำซ้ำบัตรรอยพรใบนี้ยังเป็นของแดนที่ชิโรชายะรู้สึกผิดต่อเขาเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ดังนั้นชิโรชายะจึงตัดปัญหาด้วย

การนอนกอดบัตรรอยพร เกิดถูกลูเซียแอบดูเข้าก็จะเป็นการทำให้คนอื่น  
ผิดหวังทั้งที่อุตส่าห์ฝากฝังไว้

เจ้าคนสมมงกลวง!

ลูเซียเกือบจะแตกคอกับชิโรซาเย แต่เพราะคำพูดเพียงประโยคเดียว  
ของชิโรซาเยที่ว่า 'ถ้ากล้าแอบดูล่ะก็ ต่อไปข้าจะไม่ซັกกางเกงในกับถุงเท้า  
ให้เจ้าอีก' ลูเซียจึงต้องจำยอมในที่สุด

เนื่องจากอลันเป็นเอลฟ์ซึ่งมีนิสัยรังเกียจของสกปรกเป็นที่สุด บวกกับ  
เป็นโรครักความสะอาดเกินเหตุ ชินสั่งให้เขาไปซັกกางเกงในล่ะก็ ส่วนมาก  
จะจบด้วยการถูกลายฟ้าฟาดจนกบาลแทบกระจุย

ลูเซียไม่อยากซັกกางเกงในเอง แล้วก็ไม่ต้องหาเรื่องให้ตัวเองมีอันเป็น  
ไปด้วย เขาจึงต้องถอดใจอย่างช่วยไม่ได้

แต่ในเมื่อตอนนี้บัตรรอยพรไม่ได้อยู่กับชิโรซาเยแล้ว ถ้าเขาจะเห็น  
ข้อความที่อยู่ในบัตรรอยพรโดย 'ไม่ได้ตั้งใจ' ก็ไม่ถือว่าเป็นการผิดคำพูด  
ที่ให้ไว้กับชิโรซาเยแล้วนี่นา

แต่ชิโรซาเยไม่ได้คิดแบบนั้น เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งเสียงเรียกลูเซียไว้  
จุดประสงค์ไม่ใช่เพื่อห้ามลูเซีย แต่เพื่อเตือนแค้นว่ามีคนกำลังยื่นสอดแนม  
จนคอยาวยืดต่างหาก

'เจ้าคนกินบนเรือน ชีบนหลังคา' ลูเซียหน้าบุดเป็นตุตลึง เดินกระแทก  
สั้นเท้ากลับมาหลังจากไปป่วนเป็ยอยู่รอบๆ แดน

'ชิโรซาเยเป็นคนเลี้ยงดูเจ้าแท้ๆ ไม่ว่าจะยังไงก็ไม่นับว่าเป็นคนกินบน  
เรือน ชีบนหลังคาได้หรอกมั้ง' อลันมองลูเซียด้วยสายตาเอ็นชชา

'มันเป็นสำนวน! สำนวนไม่จำเป็นต้องยึดตามความหมายตัวอักษร  
หรอก ไม่เข้าใจหรือไง' ลูเซียเถียงข้างๆ คูๆ รวากับมีเหตุผลซะเต็มประดา

'ตัวอักษรมิใช่เพื่อถ่ายทอดความหมายของภาษา ก็ต้องถือความหมาย  
ของตัวอักษรเป็นหลักอยู่แล้ว มีแต่มนุษย์เท่านั้นที่พูดอย่างหนึ่ง แต่จริงๆ  
แล้วกลับหมายความว่าอย่าง' อลันทำเสียงฮึดฮัดพร้อมเหลือบมองลูเซียด้วย  
หางตา



'ว่าแต่คนอื่น ภาษาที่เข้าใจยากที่สุดก็คือภาษาเอลฟ์นั่นแหละ!' ลูเซียสวนกลับทันควันอย่างไม่เกรงใจ

อลันเลิกคิ้วขึ้นพลางโต้ตอบ 'ภาษาเอลฟ์เป็นภาษาที่สามารถถ่ายทอดความหมายได้ตรงตัวและดีที่สุด เพราะฉะนั้นจึงไม่มีทางทำให้เกิดการเข้าใจผิดได้'

'นั่นสิเนอะ แหงล่ะ ถ้าฟังภาษาเอลฟ์ก็ต้องเข้าใจไม่ผิดอยู่แล้ว เรื่องที่เราพุดรู้เรื่องได้ภายในสองประโยค พวกเจ้ากลับต้องใช้เวลาพุดถึงก่อนวันเมื่อไม่มีใครทบทวนฟังได้ก็ต้องไม่เข้าใจผิดอยู่แล้วไงล่ะ!'

การถ่ายทอดความหมายได้อย่างสมบูรณ์ครบถ้วนตลอดของภาษาเอลฟ์ ยิ่งห่างชั้นจากความสามารถในการประชดประชันของลูเซียอีกหลายขุม

'เจ้า...' เอลฟ์หรีตาลง ภายได้ท่าทางเย็นเยือกนั้นส่อแววเหมือนสายฟ้ากำลังจะฟาดลงมา

ชิโรซาเยะทำหน้าที่หน้าเศร้า ในตอนที่กำลังจะปรีเข้าไปห้ามทัพก่อนเกิดการทะเลาะวิวาทจนวุ่นวาย แดนที่เอาแต่ก้มหน้าก้มตาอ่านข้อความในบัตรอวยพรอยู่พักใหญ่ก็เงยหน้าขึ้นแล้วบอกกับทุกคนว่า 'เข้าใจแล้ว พวกเจ้าไปกับข้าก็แล้วกัน'

ดังนั้นทีมนักผจญภัยที่รวมกลุ่มกันขึ้นมาโดยเจ้านายกับสัตว์เลี้ยงก็ออกเดินทางจากท่าเรือมุ่งหน้าสู่มหาสมุทร

ขอให้ลูเซียทำตัวเรียบร้อยหน่อยเถอะ อย่าทำให้อลันโกรธจัดจนต้องใช้เวทสายฟ้าเลย เกิดฟ้าโดนเรือเข้าล่ะก็... เรารวายน้ำไม่คสองเสียชีวิตชิโรซาเยะภาวนาอยู่ในใจเจี๊ยบๆ

โชคดีที่หลังออกสู่ทะเลได้สองวัน ทุกอย่างดำเนินไปด้วยความราบรื่นเกินคาด เรือที่พวกเขาโดยสารอยู่เคลื่อนตัวออกจากแดนตะวันตกมุ่งหน้าเข้าสู่แดนใต้

ลูเซียเอาแต่มองดูคลื่นทะเลทั้งวัน แถมยังง่วนอยู่กับการเขี่ยสิ่งของลงทะเล หลังจากที่มีลูกเรือห้าคนมาฟ้องชิโรซาเยะด้วยลึหน้าบูดบึ้งว่าไม่กวาดหมวก กาน้ำชา เสื้อผ้าอันหนังสือไปของพวกเขา (โดยเฉพาะลูกเรือที่ถูก

เอาหนังสือไปโยนลงทะเลดูจะหน้าหงิกที่สุด) ถูกลูเซียเอาไปเขวี้ยงลงทะเลหมด ชิโรซายะเลยเอาก้างปลาของพะเนินมาวางล้อมลูเซีย จึงสงบศึกได้ในที่สุด

อลันเองก็ดูจะอารมณ์ดีเป็นพิเศษ แม้สีหน้าท่าทางของเขาจะเรียบเฉยแต่ไม่ออกว่ากำลังอยู่ในอารมณ์ไหน แต่นอกเหนือจากเวลานอน อลันก็เอาแต่มองทะเลตลอด ดูท่าเอลฟ์ที่แทบจะไม่ได้ออกจากป่าจะชอบทะเลไม่น้อยเลยทีเดียว

มีเพียงชิโรซายะคนเดียวที่ไม่สดชื่นเอาเสียเลย เนื่องจากสาเหตุอันง่ายแสนง่ายที่ไม่มีทางเยียวยารักษาได้...

เขาเมาเรือเข้าแล้ว!

แถมยังเมาจนถึงขั้นหมดแรงคอพับคออ่อน เพิ่งจะออกสู่ทะเลได้เพียงสองวันเขาก็ซบจนหน้าตบ ก็แน่ล่ะ เล่นอ้วกสามเวลาหลังอาหารมาแล้วถึงสองวัน ต่อให้ร่างกายแข็งแรงก้ำก๋ายแค่ไหนก็สู้ไม่ไหวแน่

"ชิโรระ ตอนที่เจ้าตัดสินใจแก้แค้นให้อาจารย์ก็นั่งเรือมาจากแดนตะวันออกไม่ใช่หรือไง แล้วตอนนั้นเจ้าไม่ได้เมาเรือหรือ" ลูเซียค้นร่างชิโรซายะที่นอนสีหน้าซีดเผือกไม่ต่างจากศพไว้วิญญาณตรงมุมอับของคาน้ำแล้วถามด้วยความสงสัย

ชิโรซายะตอบด้วยลมหายใจแผ่วเบา "เมาเหมือนกัน... ตะ...แต่ตอนนั้นข้าเอาแต่คิดถึงเรื่องล้างแค้น...เลยไม่ได้เมาเรือหนักซะ...ขนาดนี้"

"อ้อ นั่นให้ข้าเสยเจ้าหมัดหนึ่งแล้วกัน จากนั้นเจ้าก็คิดแต่เรื่องที่จะแก้แค้นข้า แบบนี้เจ้าจะารู้สึกดีขึ้นไงล่ะ" ลูเซียออกความเห็นพิเรนทร์อย่างจริงจัง

ชิโรซายะค่อนขบ "ไม่ต้อง เจ้าอย่าหาเรื่องยุ่งมาให้ข้าปวดหัวอีกก็พอ"

"ข้าหาเรื่องที่ไหนกัน ออกจะว่านอนสอนง่ายขนาดนี้" ลูเซียยกไหล่แล้ววิ่งไปโยนก้างปลาเล่นที่ขอบเรือต่อ

หลังจากลูเซียไปแล้ว อลันก็เดินเข้ามาพร้อมถามด้วยสีหน้าเรียบเฉย "มีอะไรให้ข้าช่วยไหม"

"ช่วยฆ่าคุณลูเซียหน่อย... อย่าให้เขาเผาเรือเซียว" ชิโรซาเยะบอกอย่าง  
ไร้เรี่ยวแรง เป็นตายยังไงเขาก็ไม่ยอมกระโดดลงทะเลเพื่อหนีเอาชีวิตรอด  
ทั้งๆ ที่ยังอยู่ในสภาพเผาเรือหรือคนะ

อลันหนึ่งเงิบไปชั่วครู่ ก่อนจะรับปากด้วยท่าทางผืนใจนิดๆ "ได้ ข้า  
จะคอยดูเขาให้ดี" พูดยบก็เดินไปหาลูเซีย

เมื่อมีคนคอยดูลูเซียที่ชอบก่อเรื่อง ชิโรซาเยะค่อยโล่งอกไปอีกเปลาะ  
เขาพลิกตัวเตรียมจะนอนพักเพื่อผ่อนคลายร่างกายที่กำลังอ่อนล้าเพราะเผาเรือ

"อลัน ผมของเจ้าสวยจริงๆ ยิ่งอยู่ได้แสงอาทิตย์ก็ยิ่งส่องประกาย  
แวววาว" ลูเซียบอกด้วยความตื่นเต้น ขณะเดียวกันมือไม้ก็เริ่มยุ่มยามเป็น  
หมวดปลาหมึก "มาละ มาให้ข้าผู้เป็นเจ้านายลูบหน่อยเร็ว"

"เอามือออกไป" น้ำเสียงของเอลฟ์เริ่มฉายแววโกรธเคือง

ชิโรซาเยะที่กำลังหลับสนิทเริ่มพลิกตัวอย่างกระสับกระส่าย

ลูเซียแ้วดกลับอย่างถือทูลู "ไม่! ข้าเป็นหัวขโมยไปคุ้มเจ้ามาก็เพราะ  
มันนี่แหละ!"

ชิโรซาเยะนอนขมวดคิ้วมุ่นราวกับกำลังฝันร้ายอยู่

"ปล่อยเดี๋ยวนี้..." น้ำเสียงที่ไพเราะดุจเสียงเพลงของเอลฟ์เริ่มมีเสียง  
สายฟ้าที่ดังเปรี้ยะๆ แทรกเข้ามา

"ไม่ปล่อย!"

"เจ้า!" อลันเงือมือขึ้นข้างหนึ่ง กลางฝ่ามือปรากฏลูกบอลสายฟ้าผ่า  
สะพรั่งกล้ว

บรรดาลูกเรือที่อยู่ใกล้ๆ เริ่มพากันวิ่งหนีสุดลุด

จู่ๆ ก็มีมือปริศนาข้างมือเอื้อมมาฉุดชายเสื้อของอลันไว้ และเมื่อทั้ง  
สองมองตามมือข้างนั้นไปก็เห็นชิโรซาเยะกำลังพยายามคลานอยู่บนพื้นอย่าง  
ยากลำบาก เขาก็งเดินกึ่งคลานพลางบอกอย่างอ่อนแรง "อะ...อลัน เจ้าไป  
อยู่คาดฟ้าอีกฝั่งก็แล้วกัน"

"เจ้าให้ข้าคอยดูลูเซีย ถ้าอยู่คาดฟ้าอีกฝั่ง ข้าก็คอยดูเขาไม่ได้" อลัน  
หน้านิ้วคิ้วขมวด



"ขอโทษด้วย... ข้าผิดไปแล้ว ข้าขอคืนคำ เจ้าไม่ต้องคอยดูเขาแล้วล่ะ" ชิโรซาเยะแทบน้ำตาไหลพราก อยากตบหน้าตัวเองสักคน นึกว่าเขาเผลอจนเพี้ยนไปแล้วหรือถึงวานให้อันคอยดูลูเซีย ทั้งที่สองคนนี้อยู่ด้วยกันเมื่อไหร่ เรื่องยุ่งๆ ก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นแท้ๆ

"มนุษย์ช่างเป็นเผ่าพันธุ์ที่หาความแน่นอนไม่ได้เลยจริงๆ" เอลฟ์ขมวดคิ้วมุ่น แต่ในเมื่อเขาไม่ได้อยากคอยดูลูเซียอยู่แล้ว จึงหันร่างเดินไปยังคาดฟ้าอีกฝั่งอย่างสบายใจ

ชิโรซาเยะปล่อยให้มืออย่างหมดแรง เพื่อไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมอย่างการที่ลูเซียเผาเรือ เขาจำต้องทิ้งพื้นที่อันเหมาะสมแก่การนอนหลับอย่างสบายของตัวเองมาเอนอยู่ข้างตัวลูเซียแทน ดวงตาหรีบหรี่ อยู่ในสภาพที่อยากหลับแต่ไม่กล้าหลับ

เหตุการณ์นำเวทนานี้ดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งแดนจัดการตุระที่ต้องทำเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินไปหาชิโรซาเยะบนคาดฟ้าเรือ เขาก็เห็นอีกฝ่ายกำลังนอนอยู่บนคาดฟ้าภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้า ใบหน้าขาวซีดยิ่งกว่าไก่ต้ม

แดนเดินเข้าไปถามด้วยสีหน้ากังวล "ซาเยะ ทำไม่ถึงมานอนอยู่ตรงนี้ล่ะ"

ชิโรซาเยะที่อยู่ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่นลืมนิ่งตาขึ้น แต่สติยังคงไม่อยู่กับร่องกับรอย "ข้าต้องคอยดูลูเซีย"

แดนหันไปมองลูเซียด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ฝ่ายถูกมองยังทำหน้าที่ทะเล้นใส่เขาอย่างไม่มีรู้ร้อนรู้หนาว แดนสะกดกลิ่นอารมณ์โกรธที่เริ่มปะทุขึ้นมา แล้วบอกกับชิโรซาเยะด้วยน้ำเสียงสงบราบเรียบ

"ข้าพุงเจ้าเข้าไปนอนก็แล้วกัน"

"ไม่ได้เด็ดขาด!" ชิโรซาเยะพินคืบสติทันที "ลูเซียต้องเผาเรือจนวอดวายแน่!"

แดนอึ้งไปทันที

"นี่! พูตอะไรของเจ้านะ" ลูเซียตะคอกอย่างไม่เกรงใจ ซ้ำยังดันหน้าอกของชิโรซาเยะแรงๆ "เรื่องอะไรมาหาว่าข้าจะเผาเรือกัน ถ้าข้าไม่ได้

อยู่บนเรือก็แล้วไป แต่ตอนนี้ข้ายังยืนอยู่บนเรือลำนี้นะ ข้าไม่มีทางทำเรื่องที่จะพาให้ทุกคนดวงกุดกันหมดหรอกน้า!"

"จริงด้วย... เจ้าจะทำเฉพาเรื่องที่ทำให้คนอื่นลำบาก แล้วเจ้าได้ผลประโยชน์เท่านั้น" ชิโรซาเยหัวเราะขมขื่น

ยังมีหน้ามาพูดอีก... ลูเซียถึงตาใส่ชิโรซาเย จากนั้นก็หันมาแสวงยิ้มกับแดน "ชิโรซะเมาเรือจนสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว ข้าว่าเจ้าพาเขาเข้าไปข้างในเถอะ"

แดนมองลูเซียด้วยสายตาระแวง ก่อนจะหันไปมองชิโรซาเยซึ่งมีสีหน้ากังวลอย่างเห็นได้ชัด แดนตัดสินใจแน่วแน่ว่าอีกเดี๋ยวจะจัดสรรให้ลูกเรือคนหนึ่งทำหน้าที่ประกบติดลูเซียโดยเฉพาะ อย่างแรกคือสามารถแบ่งเบาภาระของชิโรซาเย อีกด้านหนึ่งก็คือถ้าไฟไหม้เรือยอมไม่เป็นผลดีกับใครทั้งนั้น

แดนพยุงร่างชิโรซาเยที่ทรงตัวไม่นิ่งแล้วเอ่ยชวน "ไปกันเถอะ"

"ขอบคุณ" ชิโรซาเยบอกด้วยความซาบซึ้ง

หลังจากที่แดนพาชิโรซาเยไปนอนบนเตียงในห้องพักแล้ว เขาก็พูดเตือนสติชิโรซาเยอีกครั้ง

"เขาไม่ใช่เพื่อนที่ดีเลยนะ"

"ใครเธอ... อ้อ ท่านหมายถึงลูเซียใช่ไหม" ชิโรซาเยรู้สึกแปลกใจไม่น้อย พวกเขาเคยคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่หรือ แดนเองก็น่าจะรู้จักนิสัยของลูเซียอยู่แล้ว เพราะครั้งแรกที่เจอหน้ากันลูเซียก็คว่ำจะเอามีดมาปาดคอเขาเสียแล้ว

แดนพยักหน้าแล้วบอกไป

"ไม่ว่าเจ้าต้องอยู่ใต้อาณัติของเขาด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ข้าช่วยแก้ปัญหาให้เจ้าได้"

ได้ยินดังนั้นชิโรซาเยก็เกิดความรู้สึกสงสัยก่อนเป็นอันดับแรก แดนช่วยแก้ปัญหาให้เขาได้? จะบอกว่าแดนสามารถทำให้ลูเซียตัวแสบว่าง่ายได้ขึ้นหรือ หรือเขาสามารถทำให้้อล้นยอมให้ลูเซียหิวมอย่างว่าง่าย

"ท่านทำให้เขาว่าง่ายได้?"

แดนตอบหนึ่งๆ "ข้าไม่มีวิธีทำให้เขาอยู่ในโอวาทได้ แต่สามารถทำให้

เขาไม่มีโอกาสก่อเรื่องได้อีกต่อไป"

ไม่มีโอกาสก่อเรื่องวุ่นๆ ได้อีกต่อไป? ก็ไม่เลวนะ...

ทันใดนั้นชิโรซายะก็เข้าใจความหมายที่แฝงอยู่ในคำพูดของแดนทันที เขาเบิกตาโพล่งพลางคำรามเสียงหู่

"หมายความว่ายังไง ท่านจะฆ่า...ทำร้ายลูเซียงั้นหรือ"

"ถ้าเจ้าอนุญาตล่ะก็นะ"

"ลูเซียงเป็นแค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น!" ชิโรซายะกำมือแน่น "เขาแค่ต้อไปหน่อย ชอบก่อเรื่องยุ่งๆ เป็นบางครั้ง แล้วก็มักจะไม่รู้จักรักษาชีวิตเวลาทำร้ายคนอื่น..."

พูดไปพูดมาเสียงของชิโรซายะแผ่วลงทุกที จริงๆ เลย! ลูเซียง ข้อเสียของเจ้าก็มากเกินไปแล้วมั้ง จะให้คนอื่นพูดเข้าข้างเจ้ายังยากเย็นใช่ย่อย!

"แต่เขาทำให้เจ้าตกอยู่ในอันตราย" น้อยครั้งที่แดนจะออกอาการแข็งกร้าวแบบนี้

ชิโรซายะได้กลับทันที "พูดแบบนี้ก็ไม่ถูก ข้าเป็นคนอยากช่วยอลันก่อน เรื่องนี้จะโทษลูเซียงคนเดียวไม่ได้"

แต่แดนกลับส่ายหน้าแล้วบอก "นั่นมันเรื่องเล็ก"

เมื่อชิโรซายะได้ยินก็ชะงักงัน ก่อนจะขมวดคิ้วหน้าครุ่นคิด ถึงลูเซียงจะก่อเรื่องไว้ไม่น้อย แต่ก็มิใช่เรื่องเท่านั้นที่แดนรู้ อีกทั้งเรื่องที่ว่าเข้าชั้นอันตรายก็น่าจะมีแค่เรื่องที่ช่วยอลันออกมาเท่านั้น

เขามองแดนอย่างไม่เชื่อใจนัก ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรแดนถึงบอกเป็นนัยว่าจะฆ่าลูเซียง

แต่แดนกลับนิ่งเงียบไม่ปริปากราวกับกำลังครุ่นคิดและลังเลว่าจะพูดเรื่องบางอย่างออกมาดีไหม เขาเดินวนกลับไปกลับมาในห้องพักขนาดไม่ใหญ่ ด้วยสีหน้าคร่ำเคร่ง ในที่สุดก็พูดออกมาจนได้

"ซายะ สมาคมการค้าโกลด์กริดเฟ่งเล็งพวกเจ้าแล้วนะ"

ชิโรซายะชะงักงัน "เป็นเพราะเรื่องอลันหรือ"

"เปล่า ไม่ใช่หรอก" แดนส่ายหน้าปฏิเสธ "เพราะเรื่องของแมนสัน"

โพท์"

"แมนสัน โพท์?" ชิโรซาเยยั้งงงเข้าไปใหญ่ เรื่องนี้ผ่านมานานหลายเดือนแล้ว ทำไมสมาคมการค้าโกลด์คริตเพิ่งมาเอาเรื่องป่านี่ล่ะ

"ซาเย ตอนี่แมนสันดวลกับพวกเจ้า เขาเกิดคลุ้มคลั่งเพราะศิลาเวทไซไซใหม่" แตนถามซ้ำอีกครั้ง

ชิโรซาเยนึกถึงตอนที่เขาพบแดนที่สมาคมนักผจญภัยในเมืองสเตลล่าครั้งก่อน แตนก็เคยถามเรื่องนี้กับเขา แต่ตอนนั้นเขากลับตอบคำถามของแดนอย่างใช้อารมณ์ว่าไม่มีศิลาเวทอะไรทั้งนั้น เมื่อคิดได้ว่าเป็นคำโกหกที่จะถูกจับได้ทันทีที่เขาหลุดปาก ชิโรซาเยก็อายจนหน้าแดง

"อืม... มีศิลาเวทอยู่จริงๆ"

แม้จะรู้สึกสั่นไม่เข้าคายไม่ออก แต่ที่สุดเขาก็ยอมรับ เพราะชีวิตยังไฉ่แดนก็ช่วยพวกเขามาแล้วหลายต่อหลายครั้ง ในความเป็นจริงตอนนี้แดนก็ยังคอยช่วยเหลือพวกเขาอยู่

"หลังจากพวกเจ้าเอาศิลาเวทไปแล้วมีอะไรผิดปกติไหม"

"ผิดปกติเหอ ไม่มีนะ" ชิโรซาเยยกมือขึ้นเกาหน้า พวกเขาแทบจะลืมเรื่องศิลาเวทไปแล้วด้วยซ้ำ ไม่ว่าลูเซียยังเก็บไว้หรือเปล่า ไม่น่าว่าตอนที่เงินขาดมือ ลูเซียอาจจะขายมันไปแล้วก็ได้

"ไม่มีจริงเหอ เจ้าไม่สงสัยบ้างเลยหรือว่าเพื่อนของเจ้าอาจกำลังปิดบังเจ้าอยู่ ตอนี่ศิลาเวทไม่ได้อยู่กับเจ้าไซไซใหม่" แตนถามเสียงแข็งแบบที่น้อยครั้งจะได้ยิน จากนั้นก็พูดเสริมเหมือนมีนัยบางอย่าง "ศิลาเวทสามารถทำให้ผู้ครอบครองมีพลังที่แท้จริง เหมือนกับกรณีของแมนสัน เพียงแต่แมนสันใช้ผิดวิธี เจ้าแน่ใจหรือว่าเพื่อนของเจ้าไม่ได้กระหายในอำนาจ"

กระหายในอำนาจ? ทำไมข้าถึงรู้สึกว่หิวกระหายดูจะเหมาะกับนิสัยของลูเซียมากกว่า... ชิโรซาเยแอบพึมพำในใจ

แต่เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางจริงจังของแดน ชิโรซาเยก็ไม่กล้าล้อเล่น เอาแต่สายหน้าลูกเดียว

"ไม่หอรก ตอนี่นั้นพวกเราแค่หยิบมันติดมือมาด้วยเฉยๆ หลายเดือน

มานี้เราลืมนั้นไปแล้วด้วยซ้ำ ลูเซียนนิสัยเด็กมาก เขาห่วงเฉพาะเรื่องเล่นกับ  
ก่อนเรื่องเท่านั้น ไม่มีความโลภหรือปรารถนาอยากได้อำนาจอะไรหรอก"

แดนหนึ่งเงียบเมื่อได้ยินคำตอบ ไม่ใช่ว่าเขาไม่เชื่อคำพูดของซีโรชาเยะ  
เพียงแต่เขารู้ดีว่าด้วยนิสัยที่ตรงไปตรงมาของซีโรชาเยะ ต่อให้ถูกคนอื่นหลอก  
ก็ไม่รู้ตัวอยู่ดี

เมื่อเห็นสีหน้าท่าทางดังกล่าวของแดน ซีโรชาเยะก็รู้สึกกระวนกระวายใจ  
ขึ้นมา ถ้าแดนยังไม่เลิกระแวงสงสัยในตัวลูเซียน วันหนึ่งแดนอาจลงมือทำร้าย  
ลูเซียนเพราะเขาก็เป็นได้

"ถ้าท่านอยากได้ ข้าจะไปเอามันมาให้ท่านเดี๋ยวนี้" ซีโรชาเยะพูดโพล่ง  
ออกมา เพราะตั้งแต่เห็นจุดจบของแมนลัน เขาก็รู้สึกมาตลอดว่าศิลาเวท  
เป็นของอัปมงคล ในเมื่อสภาคการค้าโกลด์ครีดยากได้มันก็เอาให้พวกเขา  
ไปก็สิ้นเรื่อง

แดนลึงเลอยู่ชั่วขณะ ความจริงข้อความที่เบนเซสระบุในบัตรรอยพร  
ไม่ได้บอกให้เขานำศิลาเวทกลับไป แต่ให้เขาหาทางทำให้ลูเซียนหรือไม่กี่เอลฟ์  
ใช้ศิลาเวทเม็ดนั้นให้ได้ ไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม เพื่อทดสอบว่าพวกเขา  
ทั้งสองเป็นผู้ถือศิลาเวทที่แท้จริงหรือไม่ ถ้าหากไม่ใช่ก็ยอมมีจุดจบไม่ต่างจาก  
แมนลัน ส่วนซีโรชาเยะนั้นเบนเซสจะยอมหลับหูลับตาปล่อยไป ถือว่าเป็น  
ของขวัญวันเกิดสำหรับเขา

เมื่อนึกถึงเรื่องที่เบนเซสกำชับในบัตรรอยพรและเรื่องที่ซีโรชาเยะให้  
ความสำคัญกับเพื่อนสองคนนั้นมาก แดนก็อดรู้สึกลำบากใจไม่ได้ ขณะที่  
เขากำลังลึงเลอยู่นั้น สายตาพลันเหลือบไปเห็นซีโรชาเยะกำลังมีสีหน้าร้อนรน  
แต่ก็ไม่กล้าขัดจังหวะการใช้ความคิดของเขา ดวงตาสีอำพันอบอุ่นคู่ นั้นฉาย  
แวววิงวอน รอคอยคำตอบ

ทุกคนต่างรู้ว่าในบรรดาเผ่าพันธุ์ทั้งหมด เผ่าปีศาจเป็นเผ่าพันธุ์ที่  
เลือดเย็นที่สุด แต่ก็เหมือนฟ้าก่อกวนแก๊ง ในชีวิตของพวกเขาจะต้องได้เจอก  
กับคู่ปรับของตัวเอง บางครั้งอาจเป็นเพื่อน คนรัก หรือพ่อแม่พี่น้อง แต่  
ไม่ว่าจะอยู่ในความสัมพันธ์รูปแบบใด ขอเพียงเจอคู่ปรับเข้าเมื่อไหร่ นิสัย

เย็นชาเลือดเย็นก็จะใช้ไม่ได้อีกต่อไป

ชายะ เจ้าเป็นคู่ปรับของข้าจริง ๆ

"เอาศิลาเวทมาให้ข้าเถอะ" แตนถอนหายใจเฮือกแล้วบอก

ชิโรชายะพูดโพล่งออกมาด้วยความดีใจ "ได้! ข้าจะไปเอามาเดี๋ยวนี้"

ขาดคำเขาก็ลุกจากเตียงทันทีโดยไม่สนว่าตัวเองกำลังเมาเรืออยู่ เขาเดินโซซัดโซเซไปไม่กี่ก้าวก็รีบวิ่งตรงไปยังห้องพักของลูเซีย ถ้าจำไม่ผิดล่ะก็ ถุงผ้าที่ลูเซียพกติดตัวน่าจะอยู่ในห้องพักของเขาเองนั่นแหละ

ชิโรชายะพุ่งเข้าไปในห้องพักของลูเซียเร็วปานพายุ สิ่งแรกที่เห็นก็คือห้องนอนที่สภาพทรุดร่วงยิ่งกว่ารังหนู เสื้อผ้าสกปรกที่ใส่แล้วถูกถอดทิ้งระเกะระกะและยึดอยู่ตามซอกตามมุม ขนมันที่กินไปแล้วครึ่งหนึ่งวางทิ้งอยู่บนโต๊ะพร้อมกับมีแมลงสาบตัวหนึ่งเกาะอยู่ข้างบน ส่วนผ้าหนวมยิ่งไม่ต้องพูดถึง ไม่ได้ปูอยู่บนเตียงอย่างเรียบร้อยก็แล้วไป แต่ที่น่าแปลกคือมันซดกันเป็นเกลียวกองอยู่บนพื้น

ทำไมผ้าหนวมมากองอยู่นี้ได้ล่ะ เพิ่งจะขึ้นเรือมาได้สองวันเท่านั้นไม่ใช่หรือ จากห้องที่แทบไม่มีข้าวของอะไรเลย ทำไมลูเซียถึงสามารถทำให้กลายเป็นห้องที่สกปรกรุงรังราวกับมีไอ้ก๊วยที่ไหนอาศัยอยู่ในนี้มาเป็นปีแล้วยังยังงั้น

ถึงแม้อาการเวียนหัวจะเริ่มหนักกว่าเก่า แต่ชิโรชายะก็จำใจต้องค่อยหาถุงผ้าใบเล็กในห้องที่มีสภาพไม่ต่างจากหลุมขยะอย่างช่วยไม่ได้

"เจ็ยก ๆ"

ชิโรชายะชะงัก พังแล้วเหมือนเสียงจะดังมาจากใต้เตียง

ยังไม่ทันที่เขาจะเดินเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีวัตถุสีขาวหม่นมุดออกมาจากใต้เตียงแล้วป็นปายขึ้นไปเกาะอยู่บนตัวชิโรชายะ สุดท้ายก็ทำตัวเหมือนพวกไรที่เพิ่ง อิงแอบแนบชิดอยู่บนบ่าชาวบ้านไม่ยอมปล่อยให้

"โบน เจ้าทำข้าตกใจหมด" ชิโรชายะหัวเราะแห้งๆ

"เจ็ยก" โบนขยับกะโหลกใบใหญ่ของมัน ดวงตาที่เป็นลูกไฟแดงส่อง

แสงกะพริบราวกับกำลังบอกว่ามันไม่ได้ตั้งใจเลยแม้แต่นิดเดียว

ชิโรชายะยิ้มเจื่อน เขายกมือขึ้นลูบกะโหลกใบใหญ่ของมัน ส่วนโบน

เองก็ทำท่ามีความสุขสุดๆ ลูกไฟดวงเล็กที่อยู่ในเบ้าตาของมันโค้งขึ้นจนเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว รวากับดวงตาของมนุษย์ที่กำลังยิ้มจนตาหยี

"นี่มัน...ดูของลูเชียนี้" ชิโรซาเยะโพล่งออกมาด้วยความตะลึง เพราะเห็นถุงผ้าสีแดงใบเล็กห้อยอยู่บนคอของโบน

"โบน ช้าต้องการพลอยสีฟ้า มันอยู่ในถุงหรือเปล่า" ชิโรซาเยะถามตามตรง ยังโง่งนั่นก็เป็นของส่วนตัวของลูเชีย ถ้าไม่จำเป็นเขาก็ไม่ยากถือวิสาสะเปิดดูเอง

โบนผงกหัวแรงๆ มันกระโดดขึ้นไปอยู่บนโต๊ะ จากนั้นจึงเปิดถุงแล้วคว่ำลงพร้อมเขย่าเต็มแรง ของชิ้นเล็กชิ้นน้อยหล่นกระจัดกระจายลงบนโต๊ะ

ชิโรซาเยะพูดไม่ออกบอกไม่ถูก รู้แบบนี้เขาหาเองแต่แรกก็ดี อย่างน้อยสิ่งของพวกนี้จะได้ไม่ถูกโบนโยนลงบนโต๊ะอย่างไม่ถนอม

ในถุงไม่มีของมากมายอะไร ชิโรซาเยะจึงพบศิลาเวทเม็ดนั้นทันที เขาหยิบศิลาเวทไปวางไว้ข้างๆ แล้วเริ่มเก็บข้าวของที่เหลือใส่ถุงผ้า

ในตอนนั้นเองจู่ๆ สายตาของเขาก็เลื้อยไปเห็นของบางอย่าง มันคือสร้อยคอที่มีจี้รูปดาวห้าแฉกที่ประดับสวยงาม ตัวจี้ดูเหมือนพลอย เนื้อพลอยมีสีดำขลับ แต่ก็เหมือนมีจุดสีเงินสะท้อนออกมาให้เห็นรำไร

เมื่อชิโรซาเยะหยิบมันขึ้นมาแล้วถึงพบว่าแท้จริงแล้วมันเป็นรูปดาวห้าแฉกกลับหัว เขาถูกประกายจุดสีเงินเรืองรองนั้นดึงดูดอย่างจัง พอหยิบขึ้นมาดูใกล้ๆ กลับพบว่าจุดสีเงินเรืองรองเหล่านั้นคือลวดลายที่สลักอยู่บนรูปดาวห้าแฉกกลับหัว ไม่รู้ว่ามันทำจากวัสดุอะไรถึงได้ส่องประกายสีเงินเรืองรองแบบนี้ อีกทั้งลวดลายก็สลักได้ซับซ้อนงดงามมาก แม้กระทั่งคนที่ประเมินค่าเครื่องประดับไม่เป็นอย่างชิโรซาเยะก็ยังดูออกว่าของชิ้นนี้ราคาสูงไม่ใช่เล่นแน่นอน

ว่าแต่ทำไมสิ่งของราคาไม่ธรรมดาถึงมาอยู่ในถุงผ้าของผู้ไม่เคยมีอันจะกินอย่างลูเชียได้ ชิโรซาเยะไม่ใจกล้าพอที่จะคิดต่อ เนื่องจากกลัวจะได้ข้อสรุปว่าเพื่อนของตนเป็นพวกหัวขโมยหรือไม่ก็โจรอะไรแบบนี้

แม้เขากับลูเชียจะกลายเป็นโจรมือหนึ่งไปนานโขแล้วก็ตามเถอะ เพราะ

ว่ากันตามตรงแล้วถือว่าพวกเขาเป็นโจรที่ชิงตัวลันมา

เวลานี้ซีโรซาเยะได้ยินเสียงไต้เถียงของลูเซียกับลันดังมาจากด้านนอก เขาจึงรีบเก็บสร้อยและสิ่งของอื่นๆ ลงในถุงผ้าอย่างรวดเร็ว เหลือไว้แต่ศิลาเวทเท่านั้น

ขณะที่ซีโรซาเยะกำลังห้อยถุงผ้ากลับคืนให้โบนนั้น จู่ๆ พื้นห้องก็เอียงลาดขึ้นมาคือๆ ไต้ะที่ตั้งอยู่ไหลไปชนกับเตียง ทำเอาศิลาเวทที่วางอยู่บนไต้ะกลิ้งหล่นลงพื้นหลายตลบ ซีโรซาเยะเองก็เซดลาไปหลายก้าวว่าจะทรงตัวได้ เกิดอะไรขึ้น คงไม่ใช่ว่าลูเซียเผาเรือเข้าแล้วจริงๆ หรอกนะ!

ซีโรซาเยะหยิบศิลาเวทเก็บไว้ในอกเสื้อ แล้วรีบมุ่งไปที่ตาดฟ้าเรือ

"เฮ้อ! นำเบือชะมัด"

ลูเซียโยนกำบังปลาขึ้นสุดท้ายลงไป ก่อนจะทำปากยื่นแล้วเอาคางวางบนกราบเรืออย่างอารมณ์เสีย

"ซีโรซาเยะเรือ ส่วนลันก็ไม่สนใจเข้า แกมคนก็เดินเพ่นพ่านเต็มไปหมด จะเรียกเจ้าโบนที่เป็นภูตมรณะออกมาขว้างของเล่นกับข้าก็ไม่ได้ เฮ้อ! ทำไม่ข้าถึงได้นำสงสารอย่างนี้"

ลูเซียตอกชกหัวด้วยความแข็ง อุตสาห์จับสัตว์เลื้อยอย่างยากลำบากมาได้ตั้งสองตัว ปรากฏว่าตัวหนึ่งลัมหมอนนอนเสื่อเพราะเมาเรือ ส่วนอีกตัวก็ไม่สนใจโยตีเขา โกรธ! โมโห! เครียด!

เมื่อเหล่าลูกเรือที่กำลังแบกท่อนซุงหนักอึ้งและนั่งขัดพื้นเรือ รวมถึงคนที่กำลังดึงใบเรืออย่างสุดแรงเกิดไต้ยินคำบ่นของเจ้าคนที่ไม่รู้ว่าตัวเองโชคดีแค่ไหนต่างพากันจ้องแผ่นหลังของลูเซียตาเขม็ง อยากฟันไฟเผาแผ่นหลังเขาจนเป็นรูให้รู้แล้วรู้รอด แต่เผอิญแผ่นหลังกับหน้าของลูเซียมีความหนาไม่ต่างกัน ถ้าไม่ใช่ระดับลูกไฟของมังกรไฟล่ะก็ อย่าหวังว่าจะทำอะไรเขาได้

ลูเซียเดินวนซ้ายวนขวาอยู่หนึ่งนาทีอย่างสุดเชิง จากนั้นก็ไปเท้าคางลงกับกราบเรือแล้วมองทะเลหนึ่งนาที ต่อด้วยการบ่นตัดพ้อในความคับแค้นใจอีกหนึ่งนาที



เขาลงมือตี ทั้ง ขยุ้ม และขี้เรือนมผสมสีแดงเพลิงของเขาด้วยความ  
หงุดหงิดงุ่นง่าน สุดท้ายก็ตะโกนกรู้อึง

"ไม่ได้การ! ข้าต้องหาอะไรทำสักอย่าง ไม่งั้นข้าได้เบ็จนเป็นบ้าแน่ๆ"

ตอนนี้เพิ่งผ่านพ้นเวลาที่เขาโยนกางปลาขึ้นสุดท้ายลงทะเลมาได้สาม  
นาทีครึ่ง

ลูเซี่ยเผยให้เห็นสีหน้าเคร่งขรึมจริงจัง เขาตัดสินใจจะทำเรื่องที่จำเป็น  
ต้องทำอยู่ทุกวัน

ถ้าไม่ทำ ตาของเขาก็จะคันยับๆ!

ถ้าไม่ทำ มือไม้ของเขาก็จะลั่นเทา!

ถ้าไม่ทำ ใจของเขาก็จะเต้นแรง!

ดังนั้นลูเซี่ยที่มีสีหน้าเคร่งเครียดจริงจังจึงค่อยๆ ล้วงหวีออกมาจาก  
ในเสื้อ เขาระโดดโลดเต้นไปหาอลันพร้อมกับเปล่งเสียงร้องเพลงชวนชนลุก  
ไปด้วย

"ข้าจะไปหิวผมของเอลฟ์ตัวน้อย! สัตว์เลี้ยงของข้าก็ต้องให้ข้าหิวผมให้!  
เรือผมอันแสนสวยของข้า! ลูเซี่ยของเจ้ามาแล้ว!"

เสียงเพลงเขย่าโศตประสาทส่งผลให้อลันรู้สึกถึงภัยอันตรายที่กำลังจะมา  
เยือนเรือนมของตัวเองทันที เขาหันขวับกลับไปมอง นัยน์ตาสีฟ้าที่เหม่อ  
มองท้องทะเลอย่างราบเรียบเมื่อครู่นี้แฝงแววมืดเหมือนพายุอารมณ์กำลังจะมา  
เรือนมสีทองอร่ามปลิวไสวตามแรงลมจนยุงเหยิง ให้ความรู้สึกถึงกลิ่นอาย  
แห่งความกราดเกรี้ยวอยู่เนืองๆ

ลูเซี่ยยืนกางขาเสมอความกว้างของไหล่ เรียวขาชิดเหนี่ยวติดพื้นมั่นคง  
ดุจหินผา มือซ้ายถือหวี ส่วนมือขวาอยู่ในท่าป้องกันอย่างสวยงาม แม้กระบวน  
ท่าจะดูเรียบง่ายธรรมดา ทว่าสามารถปรับเปลี่ยนกระบวนท่าตามวิถีโจมตี  
ของฝ่ายตรงข้ามได้ทุกเมื่อ เรียกได้ว่าเป็นกระบวนท่ารับการโจมตีที่ใช้งาน  
ได้ดีที่สุด

สงครามระหว่างมนุษย์และเอลฟ์กำลังจะเริ่มขึ้นแล้ว ณ บัดนี้ ลมหนาว  
เย็นเยือกจากท้องทะเลพัดโชยขึ้นมาโอบล้อมจนทั่วแดดฟ้าเรือ

"อ้อฮือ!" ลูเซียแลบลิ้นเลียริมฝีปาก "ลมนี้เค็มจัง อร่อยดีแฮะ!"

"เจ้าคนตะกละ กินได้แม้กระทั่งลม" เอลฟ์ที่กินน้อยยิ่งกว่าหญิงสาวที่กำลังโตเอ็ดจิกต่ำ

ลูเซียตากลัวยังไม่เกรงใจ "ใครจะไปเหมือนเอลฟ์ที่ไม่ต้องกินอะไรก็ยังมีอย่างเจ้าล่ะ เจ้าสัตว์เลี้ยงตัวน้อย ต่อไปข้าจะเลี้ยงเจ้าด้วยลมก็แล้วกัน ดูซิว่าเจ้าจะกินลมจนอ้วนหรือกินจนเป็นบ้า!"

"เพื่อเจ้า! เอลฟ์ไม่กินลมอะไรทั้งนั้น พวกเรากินผลไม้ ผักสด ขนมปัง เนื้อสัตว์..." อลันโกรธจนยกเหตุผลเรื่องอาหารการกินของเอลฟ์มาโต้กับอีกฝ่าย สิ่งที่เขาเกลียดที่สุดก็คือความเข้าใจผิดๆ ที่มนุษย์มีต่อเอลฟ์ ก็เพราะความเข้าใจผิดนี้แหละที่ทำให้เขาต้องมีชีวิตอยู่ด้วยการกินแต่ผลไม้มาอย่างเดียวถึงครึ่งปี หลังจากถูกคนของสมาคมการค้าโกสต์กริดจับตัวไปขังไว้

ถึงแม้เขาจะชอบกินผลไม้ที่สุดก็เถอะ แต่คงไม่มีเผ่าพันธุ์ไหนสามารถทนกินอาหารชนิดเดียวกันทั้งสามมือได้ แถมยังกินติดต่อกันมานานถึงครึ่งปีเต็ม

"ใครบอก เอลฟ์ไม่กินเนื้อสัตว์ ทุกคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าเอลฟ์เป็นเผ่าพันธุ์ที่รักสัตว์ เพราะฉะนั้นก็เลยไม่กินเนื้อ" ลูเซียตากลัวยันหัววันโดยไม่สนใจว่าอลันต่างหากที่เป็นเอลฟ์ของแท้ ไม่ใช่ตัวเอง

"ไม่มีเรื่องแบบนั้น! จริงอยู่ที่เผ่าเอลฟ์รักสัตว์ แต่เทียบกันแล้วพวกเรารักต้นไม้มากกว่า แต่เราก็จะไม่งดกินพืชผักเพราะเหตุผลนี้" อลันตอบโต้ทัศนคติที่มนุษย์มีต่อเอลฟ์แบบผิดๆ อย่างดูเดียด

"พูดจาวกวนนาราคาญเป็นบ้า!" ลูเซียเถียงไม่ยอมแพ้ "เจ้าก็บอกว่า 'ผิดแล้ว! พวกเราเองก็รักต้นไม้ แต่ก็ยังกินพืชผักอยู่ดี' ไม่เป็นหรือไง นับดูแล้วก็แค่สองประโยคกว่าๆ เอง แต่เจ้ากลับอธิบายยาวยืดถึงสี่ประโยค เสียเวลาวิญญูชะมัด!"

ประโยคที่เจ้าตอบเข้ามาเยาะกว่าเห็นๆ ไม่ใช่เธอ

อลันหรือตาฉายแววอันตราย "เอลฟ์ไม่มีทางใช้ภาษาที่หยาบคายไวการณณ์ผิดเพี้ยน และขาดการขัดเกลาสำนวน (ลูเซียหาวไปหนึ่งครั้ง "อะไร

นะ ยังพูดไม่จบอีกเหรอเนี่ย") ง่ายต่อการทำให้คนฟังเข้าใจผิดเด็ดขาด"

เอลฟ์ทุกคนถึงได้ชอบเจียบเป็นเป่าสาก เพราะทุกครั้งที่อ้าปากพูดมักจะพาล่ามบทสนทนาที่ภาษาสละสลวย ถูกหลักไวยากรณ์ ไม่ทำให้คนฟังเข้าใจผิด และชัดเกลาภาษาได้อย่างสวยงามออกมาอย่างเป็นพรวน เซอะ! คำพูดพวกนี้แค่คิดก็ทำให้เส้นประสาทในสมองของเขาพันกันได้แล้ว

"ไม่สนล่ะ! ยังไงซำก็ไม่ได้เรียกเจ้ามาคุยด้วย เอียงหัวมานี่ ซำจะหวิผมให้"

เอียงหัวมานี่?

อลันโมโหจนจุกอก ซำเป็นคำพูดที่หยาบคายขัดหูเขาเป็นที่สุด อีกอย่างผมของเขาก็ไม่ได้มีไว้เป็นสิ่งบันเทิงใจสำหรับมนุษย์ด้วย

อลันโกรธจนสะบัดหน้าไปอีกทาง ไม่อยากเสวนากับลูเซียอีกแม้แต่คำเดียว

"เฮ้! เจ้าเป็นสัตว์เลี้ยงของซำนะ เจ้าต้องเชื่อฟังซำสิ มาหมอบให้ซำลูบขนซะตึ่ๆ จากนั้นก็กระดิกหางแล้วเห่าด้วย เพื่อเป็นการแสดงว่าเจ้าดีใจสุดๆ"

เห็น... ซำ... เป็น... สุนัข... นั่น... เราะอะ!

เอลฟ์ผู้เยือกเย็นถูกยั่วโมโหเข้าอย่างจัง ขณะนี้รอบตัวของอลันผู้เชี่ยวชาญการใช้เวทสายฟ้าโจมตีเริ่มรายล้อมไปด้วยประกายสายฟ้าเล็กๆ มากมาย เขารอลูเซียพูดอีกคำเดียวเท่านั้น คำพูดที่สามารถทำให้เอลฟ์ผู้เกลียดการฆ่าฟันใช้สายฟ้าฟาดคนจนตายได้อย่างไม่ลังเล และด้วยนิสัยของลูเซียเกรงว่าคำคำนั้นกำลังจะหลุดออกจากปากแล้ว

"เจ้า..."

ลูเซียเพิ่งจะเอ่ยคำถากถางไปได้คำเดียว จู่ๆ เรือก็โคลงอย่างรุนแรง เหตุการณ์ไม่คาดฝันนี้เกิดขึ้นกะทันหันจนลูเซียตั้งสติไม่ทัน ร่างของเขาลื่นไถลไปข้างหน้าอย่างฉูดไม่อยู่ ตามมาด้วยแรงสะท้อนอันเกิดจากการโยกขึ้นโยกลงอย่างแรงของเรือ แรงสั่นถึงกับทำให้ตัวเขาลอยขึ้นจากพื้น วินาทีที่ร่างของเขาไถลมาถึงขอบเรือ เขาก็ถูกแรงสะท้อนเหวี่ยงออกนอกเรือไปถึงครึ่งตัว สภาพเหมือนก้างปลาที่ถูกเขวี้ยงลงทะเลไม่มีผิด

อลันโอบเควคว่าตัวลูเซียไว้ได้ทันท่วงที ทำให้เขารอดพ้นจากจุดจบแบบ  
ก้างปลาได้อย่างหวุดหวิด

ลูเซียใจหายวาบจนต้องยกมือขึ้นตบหน้าอกตัวเองเบาๆ ทั้งยังจับแขน  
อลันไว้แน่นถึงจะหายตกใจ พอหายตกใจก็แผลงฤทธิ์ทันที เขาหันไปตะคอก  
เสียงดัง

"ทำบ้าอะไรเนี่ย! ชับเรือกี่ไม่ชับดีๆ เกือบทำให้ข้าร่วงลงไปแล้วนะ"

ไม่มีลูกเรือคนไหนสนใจเขา สายตาของคนทั้งหมดกำลังจดจ่อไปยัง  
ที่เดียวกัน ลูเซียกับอลันจึงมองตามทุกคนไปโดยอัตโนมัติ

"นะ...นั่นมัน..." สีหน้าของลูเซียและอลันเปลี่ยนไปจับพลัน